

eller to Havne foruden de oprindelig beregnede, da det ikke, saaledes som Seilskibene, behøver at afvente gunstig Veilighed for at naae ind i Havnen og for atter at forlade denne. Ved Hjælp af Dampskibet vilde man opnaa en langtfikrere og mere regelmæssig Forbindelse med Grønland end den, man nu har, og at Landet herved i den almindelige Bevidsthed vilde blive bragt nærmere ved Danmark, vilde utvivlsomt ogsaa i flere Retninger have en gavnlig Indflydelse, saaledes med Hensyn til Betættelsen og Varetagelsen af Stillingerne i Administrationen. I denne Henseende skal man itkun anføre, at dersom de danske Embedsmænd og Betjente i Grønland ville udsaa at sløves og for Tiden at blive udstykkede til deres Gjerning, maa de i Reglen med visse Lars Mellemrum tilbringe en Vinter her i Danmark; men naar Red- og Opreisen skal foregaa med Seilskib, er Paagjældende udsat for at maatte tilbringe 3—4 Maaneder paa Søen, hvilket, naar han medbringer Familie, selvfølgelig ikke er uden Betænkelse.

Endelig skal man tillade sig at fremhæve et Forhold, der formentlig ved Afgjørelsen af det foreliggende Spørgsmaal fortjener at komme i Betragtning. At Danmark i en Afstand af 6—700 Mile fra Moderlandet kan have Kolonier uden nogen Udgift til Foranstaltninger til Koloniernes Bevarelse, ja endog uden at der holdes et Orlogsskib stationeret udfør Koloniernes Ryst, er sikkert et Forhold, der ikke kjendes af fremmede Stater overfor deres Kolonier. Grunden til den Særstilling, som Grønland indtager i den omhandlede Henseende, turde navnlig søges i Landets Bestaafenhed og den indfødte Befolknings Karakter og Levevis; men indirekte tillige i den af Staten hævdede Monopolhandel og dennes Forudsætning: Landets Afspærring for Fremmede. Thi det er utvivlsomt, at et stadigt Samkvem mellem den indfødte Befolkning og Fremmede i flere Retninger vilde indvirke uheldigt paa Befolkningen og efterhaanden vilde forandre Tilstanden i Landet saaledes, at Danmark for at bevare sine derværende Kolonier vilde blive nødsaget til at anvende samme Midler, som andre Stater maa benytte i dette Viemed. Men navnlig ogsaa for den grønlandske Befolknings egen Skyld gjælder det om at holde Fremmede borte fra Landet, thi Samkvemmet med disse medfører Fare for, at der i Landet indbringes smitsomme Sygdomme, og aabner Befolkningen Udgang til at erholde Spirituosa. Det er nu ganske vist, at som Grønlands naturlige Forhold ere, er der ingen rimelig Udsigt til, at Fremmede ville søge til Landet for at bo og bygge der, men derimod har Landet stadig været besøgt af fremmede Hvalfanger- og Fiskerikibe. Det er navnlig de sidstes Besøg, der medfører Fare for Befolkningen, og denne Fare er i Aarenes Løb vorøet. Paa Fiskebanerne udfør Holstensborgs og Sukkertoppens Distrikter drive aarlig amerikanske Fiskere deres Erhverv; disse søge jævnlig ind til de ovennævnte Kolonier, i tidligere Tid dog kun for at fylde Vand eller bøde paa Stade paa Skibet, men i de senere Aar ere Fiskerne, som naturligt er, blevne mere driftige, idet det efterhaanden er gaaget op for dem, at Administrationen i Landet aldeles savnede Midler til at hævde sin Autoritet overfor dem. Fiskerne have derfor tiltaget sig Ret til i Land at have Oplagsplads for deres Salt, ja have endog begyndt at forhjyre Grønlandere til Hjælp om Bord ved Fiskeriet. At Fiskerne tillige have drevet Smughandel og havt utilladeligt Samkvem med den kvindelige Befolkning, er desværre en Selvfølge. Denne Udsærd fra de amerikanske Fiskeres Side er stridende mod den gjældende Lovgivning, nemlig Anordning af 18de Marts 1776, der, hjemler Administrationen Ret til i Tilfælde af Overgreb af den ovenfor beskrevne Art at opbringe paagjældende Skib til Konfiskation; men Administrationen savner, som allerede udtalt, Midlerne til at gjøre en saadan Ret gjældende. Det var derfor paa høie Tid, at Orlogsskonnerten „Thylla“ paa sit Togt i indeværende Aar besøgte de grønlandske Kolonier og derved fik Veilighed til overfor de fremmede Fiskere at hævde den danske Stats Autoritet.

Saavidt vides, har der kun een Gang tidligere i dette Aarhundrede været dansk Orlogsskib ved de grønlandske Kolonier, nemlig i 1859, da Briggen „Ornen“ under et Togt til Island besøgte Grønland. Mellem „Ornens“ og „Thyllas“ Besøg ved Koloniene ligger saaledes et Tidsrum af 25 Aar. Det vil ganske vist blive nødvendigt i Fremtiden, og navnlig ogsaa i Løbet af de nærmeste Aar, hyppigere at udsende Orlogsskib paa Togt til Koloniene. Men da et saadant Togt vil medføre en betydelig Udgift, og da det dog væsentligst skal tjene til at værne Befolkningen mod de fremmede Fiskeres Overgreb, tror man at burde fremhæve, at det Skib, hvis Anstæffelse her er bragt i Forslag, ogsaa i den omhandlede Henseende vilde kunne faae